

2013

Freelance
pædagog og
lærer;)

Birgitte Volkert

[Dagpengeregler skævvrider ligeværdige arbejdsmuligheder og økonomisk grundlag på alle niveauer]

De nuværende dagpengeregler er funderet i en velstandstid, hvor staten og arbejdsmarkedet havde brug for, at alle ledige kom i arbejde for at skabe yderligere vækst. Her i krisetider er der ikke arbejde til alle, hverken indenfor den private eller offentlige sektor. Såvel de gamle dagpengeregler som nye tiltag skævvrider ligeværdige arbejdsmuligheder og økonomisk grundlag på alle niveauer, fordi de med stigende tendens bl.a. fastholder store arbejdsgrupper i ledighed. I indeværende dokument vil undertegnede derfor dokumentere nuværende problemstillinger samt behovet for ændringer af dagpengeregler, og hvordan de kunne udmøntes bedre, så krav opleves som hjælp frem for umyndiggørelse i en krisesituation som ledig, og herved muliggør ønsket om lediges eget initiativ og drivkraft.

Indhold

1. Centrale dele af dagpengesystemets betydning for arbejdsstyrken	2-8
1.1 Man skal overholdelse dagpengesystemets regler	2
1.2 Man skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet – Jobcentre/A-kasser	2
1.3 Man skal have sin dagpengesats beregnet.....	2
1.4 Man skal i aktivering.....	3
1.5 Man skal uddanne sig i tilpasning til arbejdsmarkedet.....	3
1.6 Man skal affinde sig med en halvering af dagpengeperioden	4
1.7 Man skal affinde sig med ansættelsesstop i offentligt regi.....	4
1.8 Man skal tilbydes akutjob.....	5
1.9 Man skal underordne arbejdsiver under 30ugers supplerende dagpengeregler	5
1.10 A-kasseregler, jobcentre og offentlige krav udmøntet som tvang og trusler	6
1.11 Fokuspunkter set i forhold til nuværende dagpengesystems skævvridning af arbejdsstyrken.....	6
2. Offentlig og privat sektor i lav og højkonjunkturer set i forhold til dagpengeregler og behovet for bedre lovgivning fremadrettet.....	9-12
2.1 Lønsatser set i forhold til arbejdsmuligheder.....	9
2.2 Arbejdsmiljø set i forhold til høj og lavkonjunkturer.....	9
2.3 Arbejdsstyrken set i forhold til dagpengeregler	9
2.4 Ledighedsmiljø set i forhold til høj- og lavkonjunkturer	10
2.5 Arbejdsmuligheder set i forhold til beliggenhed.....	10
2.6 Sam- og aleneboende set i forhold til økonomiske opsvingsperioder og i nedgangstider	11
2.7 Fokuspunkter set i forhold til den offentlige og private sektor og dagpengeregler	11
3. Fra tvang og trusler over lystprincippet til engagement og overskud til nytænkning set i forhold til bedre arbejdsmuligheder	13

1. Centrale dele af dagpengesystemets betydning for arbejdsstyrken

Først ser undertegnede på de gængse dagpengeregler for alle borgere i Danmark, fordi det er fundamentet for alle ledige i landet, og heraf forventet lige rettigheder for at klare sig økonomisk i trange tider. Denne rettighed må helt klart funderes i regler, hvilke man som udgangspunkt forventes at ville bære ansvaret for at overholde, fordi man selv har betalt mange penge til A-kasser i arbejdsperioder og via skatter til staten. Det vil sige, at man har båret ansvaret forud for ledigheden, så man med rette kan kræve, at man får udbetalt penge ved arbejdsledighed, uden at opleve en umyndiggørelse, tvang og økonomisk afstraffelse, imens man får udbetalt selvfinansierede dagpenge.

1.1 Man skal overholde dagpengesystemets regler

Det giver vel sig selv, at man skal overholde dagpengesystemets regler, hvis man ikke antages at være mentalt tilbagestående, og formuleringen er den første umyndiggørelse af borgere, der ikke ønsker at være ledige. Det er pga. økonomisk lavkonjunktur, at der ikke er arbejde til alle lige nu, og ikke manglende vilje til at finde arbejde blandt arbejdsledige. Ledighed kræver ekstra overskud til at takle alle mulige krav, økonomiske og personlige afsavn, og sådanne formuleringer dræner for energi, så man som ledig skal være ekstra stærk i nedgangstider, for at opretholde overskuddet til troen på egne evner og arbejdsduelighed, og herved lysten til at være aktivt jobsøgende og problemløsende.

1.2 Man skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet – Jobcentre/A-kasser

At stå til rådighed bevirker, at man ugentligt skal stemple ind på jobnet, oprette et cv og jobprofil samt jævnligt opdaterer denne, være jobsøgende med 4 ansøgninger om ugen, komme til møder, hvor man tjekkes for at stå til rådighed i 10 minutter, hvor ex. a-kasse eller jobcenter lige så godt selv kunne se på jobsøgningsskemaer, m.m. tilsendt via mail, hvis man tog afsæt i borgere som selvstændige og selvskabende. Denne formulering umyndiggør og stresser ligeledes, da ledighed ikke er et selvvalgt ønske, og denne formulering opleves herved negativt, fordi man jo gerne vil have arbejde, men der altså ikke er positive svar på det tons ansøgninger, som man efterhånden kan nå op på at have søgt.

1.3 Man skal have sin dagpengesats beregnet

Undertegnede regner med, at alle, lønarbejdere som ledige, indbetaler det samme beløb til A-kasser uafhængigt af indtjening og til staten omfordelt via skatter, imens man er i arbejde eller som ledig.

Derfor er det lidt uforståeligt, at man skal have beregnet dagpengesatsen man kan få udbetalt, når man bliver ledig. Udbetalingen er indkomstafhængig med 12 måneders lønseddelindberetninger til a-kassen forud for ledigheden. Omfordelingen er forvridende, fordi man ikke omfordeles i indbetalingerne.

For undertegnede vedkommende betyder beregningen en bruttoudbetaling på 788,- kr. pr. dag, hvilket netto er minimalt eksistensgrundlag, og umuligt at leve for set i forhold til afgiftsstigningen igennem de sidste 8 år på bolig ud- og afgifter. Der tages ikke højde for, om man er alene om at betale alle udgifter eller ej, så her sker der en skævvridning, da man bedre kan klare sig som samboende, fordi sandsynligheden for, at begge er ledige samtidig er mindre, og man herved bedre kan takle ledighed.

Det skal nævnes, at man betaler mange afgifter uafhængigt af forbrug, hvilket skævvrider overlevelsesmuligheder for enlige frem for samboende, og der ikke bliver taget højde for dette, hverken, når man er i lønarbejde eller ledig. Da man ikke har nogen indflydelse på beregningsgrundlaget for ens egen dagpengesats, er det endnu en umyndiggørelse i forhold til, at man har indflydelse via lønforhandlinger under højkonjunkturer. Undertegnede vil mene, at man ikke har indflydelse via lønforhandlinger i lavkonjunkturperioder, hvilket vil blive belyst senere i denne skrivelse.

1.4 Man skal i aktivering

Aktivering er en god tanke for at skabe nye individuelle jobområdeinteresser, afprøve egne kvalifikationer og fastholde tilknytningen til arbejdsmarkedet, da arbejdsgivere omfordeler arbejdsledige ud fra ledighedsperiode uden aktiv arbejdsmarkedsdeltagelse, hvor langtidsledige kommer bagerst i køen.

1.5 Man skal uddanne sig i tilpasning til arbejdsmarkedet

Undertegnede vil kalde denne mulighed for modificeret, fordi man kun har denne offentligt finansierede mulighed, hvis man ikke har ret meget uddannelse, eller man vil skifte til et helt nyt brancheområde.

Undertegnede er uddannet til det offentlige område med mange års erfaring og ønsker en psykologuddannelse, for at komme videre og skabe bedre arbejdsmuligheder og altså som led i en faglig og personlig udvikling igennem undertegnede professionelle karrierer. For at gøre dette

skulle undertegnede læse selvfinansieret psykologi, hvilket blev påbegyndt september 2012. Imidlertid er det en økonomisk umulighed, da su er opbrugt, og det ikke er muligt at koble og oppebærer fuldtidsarbejde og fuldtids-studie. Man kan også antage, at rent fagligt er undertegnede egentligt egnet til at uddanne sig på kandidatniveau på grund af en pædagoguddannelse efterfulgt af mange kurser samt en lærerbachelor.

Derudover er tilrettelæggelsen af psykologistudiet til unge gymnasieelever heller ikke god faglig sparring for faglærte med mange års erhvervserfaring. Når unge psykologistuderende er færdige med studiet, skal de ud og praktiserer uden erhvervserfaring i 2 år, for at få autorisation. Derimod er faglærte indenfor det offentlige system og med en professionsbachelor velfunderede til at arbejde psykologisk med mennesker, så autorisationsperioden kunne afkortes. Ligeledes kunne studietiden afkortes på grund af uddannelsesgraden, hvor bachelorniveauet vel egentligt er tænkt som adganggrundlag for kandidatuddannelser? Desuden er sammenblandingen af unge gymnasieelever og voksne faglærte professionsuddannede en ulige sparring, på grund af divergerende afsæt i henholdsvis den materiale deduktive forskningsmetode via Universitetsbachelor og på den anden side den hermeneutisk humanistiske tilgang via professionsbachelor.

Set ud fra ansættelsesstop og akutjob-ordninger, som nævnes nedenfor, ville det give tidligere offentligt ansatte nogle muligheder for fremtidigt arbejde, hvilket faktisk er umuligt på nuværende tidspunkt på grund af kommunalt ansættelsesstop.

1.6 Man skal affinde sig med en halvering af dagpengeperioden

Denne måde at spare statskroner på kan man antage bider sig selv i halen, da man taber arbejdsressourcer på gulvet, fordi man som kontanthjælpsmodtager vil tabe troen på egne evner og være drænet for selvaktiv indsats for arbejde, når man ryger ud af et dagpengesystem, hvortil man som lønarbejder har bidraget økonomisk igennem mange år og formentlig på sigt en dyrere statsfinansieret indsats.

1.7 Man skal affinde sig med ansættelsesstop i offentligt regi

I 2012 iværksatte Regeringen et nyt spare-initiativ indenfor den offentlige sektor, hvor undertegnede er usikker på om ansættelsesstoppet gælder på alle niveauer, indenfor den offentlige sektor, eller kun skal udmøntes på kommunalt niveau. Man kan sige at alle ansatte på statsligt, regionalt og kommunalt niveau er offentlige ansatte, og ansættelsesstoppet vel er gældende for alle

ansatte indenfor den offentlige sektor. I modsatte fald kan man stille mange spørgsmål til, hvorfor ansættelsesstoppet ikke gælder for alle offentlige ansatte på alle niveauer.

Ansættelsesstoppet skævvrider tanken om lige fordeling af arbejdsmuligheder på arbejdsmarkedet, da offentligt ansatte ikke kan få fast arbejde efter vedtagelse af ansættelsesstop. Det betyder i praksis at fastansatte offentlige ansatte kan shoppe rundt i opslåede stillinger, hvorimod offentligudannede ledige ikke kan få fast arbejde. Konkret betyder det i forhold til dagpengeregler, at ledige ikke kan søge 4 stillinger om ugen indenfor eget arbejdsområde, fordi man ikke kan opfylde opslåede jobs tilbud om fastansættelse. Samtidig kan man heller ikke søge udenfor eget arbejdsfelt, før man i slutspurten af dagpengeperioden skal gøre det.

Så tidligere offentlig ansatte og nyuddannede indenfor den offentlige sektor kan være heldige at få løst vikarbejde, da man er mange om vikarjobsne. Derudover afkorter arbejdsgivere arbejdstider for fastansatte og vikarer mest muligt, og mange steder betyder det en arbejdsdag på 4-5 arbejdstimer ad gangen, hvorved det bliver endnu sværere at oppebære fuldtidsindtjening.

1.8 Man skal tilbydes akutjob

Efter 2 års ledighed kan man få a-kasse- og jobcenterdokumentation for egnethed til akutjob, hvilket på nuværende tidspunkt er i opstartsfasen, så heraf er det svært at se konsekvenserne af den konkrete udmøntning. Man kan sige tiltaget er en velkommen gestus for langtidsledige, da man så skal ansættes forud for andre langtidsledige, der endnu ikke er faldet for dagpengefristen. Imidlertid skævvrider det yderligere offentlig ansættelse i forhold til kvalifikationer af arbejdsstyrken indenfor den offentlige sektor, samtidig med at øvrige ledige sættes endnu længere tilbage i arbejdskøen og bare kan stå og vente på akutjob-ordningen skal rede de næste fra overgangen til kontanthjælp og herved økonomisk ruin.

1.9 Man skal underordne arbejdsiver under 30ugers supplerende dagpengeregler

Supplerende dagpengeregler bærer synligt præg af at være udarbejdet i økonomiske opsvingsstider. Det antages at være tænkt som 30 ugers begrænsning på løse arbejdsforhold for, at man ikke udnytter dagpengesystemet for at arbejde mindre, frem for at søge fast lønarbejde.

I 30ugersperioden skal man opfylde alle krav i dagpengesystemet, imens man knokler løs som freelancearbejder, selvom om det må være en økonomisk fordel for både a-kasser og staten, at man

gider udføre løsarbejde frem for at modtage fuldt dagpengebeløb. 30ugersreglen umuliggør at kunne arbejde som offentlig ledig, fordi der samtidig er ansættelsesstop.

I nedgangstider bevirker denne regel, at man kun kortvarigt kan arbejde som løst ansat, og efter 30 uger tvinges til kun at modtage dagpenge, samtidig med at man ikke må uddanne sig på højere plan for at fremme fremtidige arbejdsvilkår.

1.10 A-kasseregler, jobcentre og offentlige krav udmøntet som tvang og trusler

Man modtager en masse skrivelser fra a-kassen og jobcenteret, når man stempler ind som værende ledig. Samtlige skrivelser opremser på første side og i vedhæftede bilag lovregler i forhold til aktuelt indhold i skrivelserne, og desuden samtlige regler for det pågældende påbud skrivelserne drejer sig om. Det betyder i praksis, at de samme regler, som man selv har læst sig frem til, man har fået gennemgået indenfor de første 3 uger af lighedsperioden og ved møder, etc., gentages i en uendelighed. Det fremmer en underforstået antagelse af, at man åbenbart anses for mindre begavet af ansatte indenfor dagpengesystemet, siden det vurderes, at regler skal gentages vedvarende.

På alle møder og i alle skrivelser følges lovteksten op med trusler om, hvad der sker, hvis man ikke overholder reglerne, og vel at mærke i forhold til selvvalgt sikring og heraf indbetalinger forud for ledigheden til a-kassen og statskassen i lønarbejdstider.

Det må siges at påvirke energien til at være vedholdende og engageret arbejdssøger.

1.11 Fokuspunkter set i forhold til nuværende dagpengesystems skævvridning af arbejdsstyrken

Man betaler selv til dagpengesystemet forud for ledighed, derfor skulle man forvente at dagpengesystemet var skruet sammen som en rettighed og ikke udmøntet som trusselsskrivelser med gentagen opremser af lovtekst til normalbegavede mennesker i en presset situation. Samtlige medtagne overskrifter i punkt 1-1 til 1-10 er opsat som krav. Med lidt omtanke kunne disse nemt omformuleres, så de ikke umyndiggjorde ledige eller ledige med supplerende dagpenge.

En bedre formulering kunne være, at man skulle gøre en ”personlig aktiv eller engageret indsats” for at få arbejde, og man kunne indsende jobannoncer, ansøgninger, m.m. i stedet for at blive tjekket på møder. Herved flyttes fokus og energimæssigt overskud til egne ressourcer og aktiv

jobsøgning. Så kunne møder bruges til, at den ledige selv kom med bud på ønsker og behov for fremtidige jobsinteresser. De 4 ansøgninger om ugen er utopiske, hvis man er indenfor et område, hvor der ikke er ledige stillinger, og man så ikke kan søge relevante jobs. På den anden side må man ikke søge irrelevante jobs udenfor ens eget fagområde, hvilket igen blokkerer for nytænkning og selvstændigt initiativ til at komme ud af en håbløs situation. Er der ikke behov for at skabe overskud til at tænke nye veje ind i jobsøgning før i dagpengeperiodens slutfase?

Den nuværende beregningsmetode af dagpengesatsen skævvrider i forhold til faktisk behov og i forhold til indbetalingsmetode forud for ledighed.

Aktivering skal helst forblive på et tilvalgsplan for at hjælpe ledige til ønske om igangsætning, frem for at blive drænet for energi via jobkrav udenfor fagområde eller personlige jobønsker.

Undertegnede vil anbefale, og meget gerne appellerer til, at der oprettes efteruddannelsesmuligheder til store grupper af faglærte ledige indenfor den offentlige sektor med korterevarende forløb og opstart på kandidatniveau.

Undertegnede ønsker specifikt en 2årig cand., pæd., psyk. genoprettet på Århus Universitet med efterfølgende autorisationsmuligheder for alle professionsbachelor, og ikke kun for lærere, fordi alle offentlige uddannede ledige er på kandidatniveau via bachelorgraden, og Århus Universitet har undervisningstraditioner ud fra selvstændige projektorienterede undervisningsforløb med udgangspunkt i formal læring (se forklaring på undertegnede jobprofil <https://www.linkedin.com/pub/birgitte-volkert/62/842/713>).

Adgangskravet kunne være Specialpædagogik på DPU inden forløbet og en professionsbachelor. På nuværende tidspunkt skal undertegnede betale for Specialpædagogik på DPU, hvilket kunne gøres bedre ved bevilling af voksenuddannelsesmidler til studiehjælp for professionsbachelor.

Ledige indenfor det offentlige regi kan ikke leve op til dagpengereglerne på grund af lovgivningen om ansættelsesstop, og herved egentlig ikke er berettiget til dagpenge, men i praksis får man alligevel godkendt 4 stillingsansøgninger om ugen indenfor eget offentlige område, hvor man altså ikke kan fastansættes.

Det må da siges at være umyndiggørelse på højeste plan. Man har faktisk ikke ret til dagpenge, selvom om man har indbetalt penge hertil igennem mange år, fordi ansættelsesstoppe umuliggør

opfyldelse af dagpengeregler.

Oveni disse problemstillinger kommer så lønforhandlinger som vikar, hvor kommunale arbejdsgivere helst ansætter den billigste arbejdskraft. Nyuddannede er langt billigere arbejdskraft, hvorimod ledige faglærte med mange års arbejdskvalifikationer tilsidesættes. Herved sker der en skævvridning i fagligheden, da kvalificeret erfaring giver større indsigt i et givent fagområde, og det via ansættelsesstoppet går tabt, og herved skævvrides det faglige vidensniveau. Sammenholdt med at man heller ikke kan uddanne sig på kandidatniveau, uden økonomisk indtægt, skaber det tilsammen en håbløs situation og moralsk derude for offentlig arbejdskraft.

Alt i alt betyder det, at man fastholdes i dagpengesystemet under lavkonjunkturer på grund af dagpengelovgivningen, bl.a. via 30ugersreglen, hvilket yderligere forstærker umyndiggørelsen, manglende lyst til at tage et initiativ og umuliggør handling og arbejdsiver.

Det er uforståeligt at behovet for trusler overfor ledige åbenbart antages at have en positiv effekt for initiativet, nytænkning og personlige handlemuligheder, og oveni kommer så, at det rent faktisk ikke er muligt at overholde dagpengereglerne, som tidligere offentligt fastansat eller nyuddannet til den offentlige sektor på grund af ansættelsesstoppet.

2. Offentlig og privat sektor i lav og højkonjunkturer set i forhold til dagpengeregler og behovet for bedre lovgivning fremadrettet

Undertegnede antager at man tilstræber ligestilling og lighed i forhold til lovgivningen for arbejdskraften, uanset om man har tilknytning til den offentlige eller private sektor under økonomisk opsving og i nedgangstider. Ligestilling og lighed for loven skal her ses i forhold til lønarbejdere og ledige.

2.1 Lønsatser set i forhold til arbejdsmuligheder

Man kan antage at lønsatsforhandling set i forhold til arbejdskvalifikationer burde være ens uafhængigt af økonomi, fordi lønsatsregler er lovfæstede via lighed for loven med forhandlingsmuligheder indenfor både det offentlige og private område. Men det er lettere at forhandle i opgangstider, og undertegnede antager at arbejdsgivere omgås lovgrundlaget for lønarbejdere og ledige, ved at fravælge dyr arbejdskraft og ansætte billig frem for at se på arbejdskraftens faglige kvalifikationer i nedgangstider.

Endnu en måde man kan omgås reglerne på, er ved at løsansætte personale eller give lavere løntilbud ved ansættelse, og herved udnytte lediges behov for lønarbejde frem for minimalberegnet dagpengesats.

2.2 Arbejdsmiljø set i forhold til høj og lavkonjunkturer

Som tidligere antaget, sker arbejdstilrettelæggelse i højkonjunkturer ud fra faglighed og kvalifikationer, og man har herved individuel bemyndigelse til at udfolde personlige og faglige evner i kollegial sparring, hvilket ifølge arbejdsmiljøregler er grundlaget for et godt arbejdsklima.

Modsat i nedgangstider, hvor økonomien er i højsæde, og en presset arbejdsstyrke bevæger sig fra problemløsningsstrategier mod stress og interne konflikter på grund af nedskæringer, og de tilbageværende lønarbejdere, specielt indenfor den offentlige sektor med ansættelsesstop, er presset af angsten for fyrringer og arbejdsledighed, finder sig i alt for stort arbejdspress og kun minimal tid til faglig sparring.

2.3 Arbejdsstyrken set i forhold til dagpengeregler

Under opsving er der brug alle arbejdskræfter, og her skal dagpengeregler tilrettes, så alle kommer ud på arbejdsmarkedet, hvilket nuværende dagpengeregler er tiltænkt at bevirke. Imidlertid blokkerer reglerne for at komme i arbejde for alle ledige under lavkonjunkturer, fordi der ikke

differentieres i forhold til sektortilknytning, selvaktiv vs. stagneret ledighed, dagpengesatsberegning, aktiveringsbehov, ufaglært vs. faglært, uddannelsesbehov og dagpengeperiodelængde. Samtidig udelukker det offentlige ansættelsesstop store grupper af arbejdsstyrken fra arbejdsmarkedet. Akutjob-ordningen kunne undgås, hvis samtlige centrale dele af dagpengesystemet blev gjort fleksibelt og tilpasset til individuelle behov for arbejdsplanlægning. Herved kunne umyndiggørelsen undgås og aktiv personlig indsats, arbejdslyst og arbejdsvilje fremmes.

2.4 Ledighedsmiljø set i forhold til høj- og lavkonjunkturer

Undertegnede vil antage at ledighedsmiljøet har karakter af personlig og faglig umyndiggørelse uafhængigt af konjunkturer ud fra nuværende dagpengeregler, blot bliver umyndiggørelsen mere markant i nedgangstider, fordi man ikke har nogen personlige valgmuligheder i forhold til at vælge at være uden fast arbejde på grund af lavere lønniveauer, dårligere arbejdsmuligheder som løsgænger eller freelancearbejder, og andet aktuelt omtalt i indeværende dokument.

2.5 Arbejdsmuligheder set i forhold til beliggenhed

Uanset om man bor i hovedstaden eller øvrige regioner sker der en skævvridning i forhold til økonomisk fordeling til de enkelte kommuner. Som noget nyt har Regeringen oprettet yderligere omfordeling via begrebet udkantskommuner. Det har for Fynske kommuner bevirket, at Odense Kommune skal afgive mange penge til øvrige kommuner på Fyn samt vel egentligt også til det øvrige Danmark, da Fyn samlet set taber milliarder på dette omfordelingsprojekt.

Hidtil har Odense Kommune været der, hvor man som borger fra øvrige fynske kommuner har kunnet få fast eller løst arbejde, fordi øvrige er økonomisk dårligere stillede. Med ansættelsesstoppet og udkantsomfordelingen er dette en umulighed. Hvis man ser på jobannoncer, antages dette ikke at være et tilsvarende problem i hovedstadsområdet, da der er mange flere stillinger opslået her.

En anden problemstilling i forhold til beliggenhed er transportudgifter. Transportgodtgørelse via skattefradrag dækker ikke faktiske transportudgifter ind, så det er dyrere at køre efter arbejde, og lønsatser gradueres udenfor hovedstadsområdet, så mere lønarbejde i hovedstadsområdet og storbyer skævvrider indkomstfordelingen såvel for lønarbejdere som for ledige. Her kan man så antage, at landområder og udkants-Danmark har billigere boligudgifter eller blot kan sælge boligen,

for at flytte til områder med arbejde.

2.6 Sam- og aleneboende set i forhold til økonomiske opsvingsperioder og i nedgangstider

I opsvingsperioder er det muligt for aleneboende at være fuldtidsbeskæftiget enten som fastansat eller freelance, og herved være bedre i stand til at overleve økonomisk på trods af forskelsbehandlingen, hvis man ikke modtager andre offentlige ydelser i form af ekstra børnebidrag, m.m. og herved selvhjulpne økonomisk.

2.7 Fokuspunkter set i forhold til den offentlige og private sektor og dagpengeregler

Paradokset i dagpengesystemet er, at man på forhånd selv har betalt til a-kasser og via skatter for at have ret til dagpenge ved ledighed, og dagpenge heraf skulle være en rettighed frem for afmægtig ledighed med dårligt ledighedsmiljø.

Arbejdsgivere, uafhængige af sektortilknytning, udnytter umyndiggjorte faglærte på næstlaveste økonomiske eksistensgrundlag til egen økonomiske vinding. Man kan sige at behovet for penge og selvstændighed tvinger arbejdsmodtagere til at omgås lovgrundlaget for lønarbejdere og finde sig i arbejdsgivertiltag udover overenskomstregler. Undertegnede antager derfor, at der under højkonjunkturer prioriteres faglige kvalifikationer og i lavkonjunkturer økonomi og billig arbejdskraft.

Undertegnede antager ligeledes, at lønarbejdere umyndiggøres i nedgangstider. Så både for dem og ledige bliver det nødvendigt at flytte fokus til styrkeområder, hvilket jobrotation muliggør, men løsansatte offentlige faglærte udelukkes altså fra denne mulighed på grund af ansættelsesstoppet, hvilket jo så modsat skaber bedre muligheder for de fastansatte, at man er færre i kampen om rekruttering til kommunale jobs. Men man må sige, at det er utroligt at ansættelsesstoppet for offentlige ansatte er etableret af en rød regering, som ellers promoverer sig på bløde værdier, og specielt at kæmpe for de lavest lønnede og dårligst stillet i det danske samfund.

I lavkonjunkturtider er værdisætning af grundarealer og bolig ligeledes forvredet via lavere ejendoms- og grundværdisætning udenfor hovedstadsregionen, og heraf er kreditværdigheden forringet, så banker, kreditinstitutter og boligkøbere fravælger huskøb på landet og i udkantskommuner, og det heraf er umuligt at flytte til bedre arbejdsområder, da boligsalg ikke er en

mulighed.

I nedgangstider bliver forskelsbehandlingen af sam- eller aleneboende endnu mere markant skævvridende faktor i omfordelingen af offentlige midler blandt en rimelig stor procentdel af Danmarks befolkning og medvirkende årsag til yderligere afhængighed af dagpengesystemet.

Som det nævnes tidligere i indeværende skrivelse, mest tydeligt i punkt 1.5, har undertegnede ingen problemer med at være problemløsningsfokuseret og handlekraftig, og har heraf ikke brug for aktivering, men derimod mulighed for at komme videre i arbejdstilpasning ud fra nuværende kvalifikationsniveau og fremtidige uddannelses- og arbejdsønsker, hvilket ikke kan spærres sammen med dagpengeregler eller arbejdsmuligheder på nuværende tidspunkt. Det må ligeledes antages, at mange andre ledige har samme problemstillinger at slås med, specielt gældende for tidligere offentlige fastansatte, der er sat på herrens mark af ansættelsesstoppet.

3. Fra tvang og trusler over lystprincippet til engagement og overskud til nytænkning set i forhold til bedre arbejdsmuligheder

I lavkonjunkturtider er værdisætning af grundarealer og bolig forvredet, og det er herved umuligt at flytte til bedre arbejdsområder, da boligsalg ikke er en mulighed, så derfor burde transportudgifter dækkes bedre ind via skatten, så arbejdsmuligheder blev mere økonomisk lige. Ligeledes bliver forskelsbehandlingen af sam- eller aleneboende i nedgangstider endnu mere markant, fordi det ikke er tænkt ind i skattesystemet og medvirkende årsag til yderligere afhængighed af dagpengesystemet.

Paradokset i dagpengesystemet er, at dagpenge er tiltænkt at være opsparing og skulle være en rettighed frem for afmægtig ledighed.

Man kan stille sig selv spørgsmålet, hvad der hæmmer initiativet, når nuværende dagpengesystem er opsat med formaninger og trusler for at drive ledighedsstyrken ud på arbejdsmarkedet. Undertegnede vil påstå, at nuværende dagpengeregler og underpunkter herunder umyndiggør, handlingslammer og i den grad forskelsbehandler og skævvrider arbejdsstyrkens ligeværdige sameksistens og lige muligheder for dagpenge via manglende sammenhæng i dagpengeloven.

Paradokset i tiltaget med ansættelsesstop for offentligt uddannede er, at man skal søge 4 stillinger indenfor det offentlige med fuldtidsfastansættelse, men man kan ikke ansættes. Derfor kan man rent faktisk heller ikke overholde dagpengereglerne, da man kun må søge relevant arbejde, og det vel kan sige at være irrelevant, når man ikke kan ansættes, selvom det er det fagområde, som man er uddannet til, har mange års faglig og praktisk erfaring indenfor. Så regeringen har etableret et lovbrud! Og dette lovbrud er etableret af en rød regering, som ellers promoverer sig på bløde værdier, og specielt at kæmpe for de lavest lønnede og dårligst stillet i det danske samfund.

Dernæst kan man så stille spørgsmålet, hvad der fremmer initiativet? Og det vil undertegnede så påstå demokratiets dialogbaserede kendetegn gør, og dækkes godt ind via begreberne medbestemmelse, medansvar og selvstændighed. Så hvis alle skrivelser som udsendes til ledige via dagpengesystemet blev omformuleret ud fra disse 3 demokratiske begreber, ville ledige få overskud til at være engagerede og aktive i jobsøgningen. Se i øvrigt hele Punkt 1 for uddybning.

Hvis man så oveni som offentlig uddannet kunne være en del af stillingsansøgere til offentligt arbejde, ville det være muligt for alle faggrupper at opstille til ledige jobs.